

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Szomaházy István

Cím: Pincérek

Forrás: Magyarország

Bp
(Hely)

1919. III/11
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.241

Hely

Idő

"1919"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt.

Pincérek

A kedves pincéreim arca jobban belevésődött az emlékezetembe, mint azoké a nőké, akiket harminc év óta csinosaknak találtam.

Él-e még a szenta fiú, aki két hónapig hitelezte a kávéházat a veszprémi kaszinóban? Hova lett a régi, Fiume-beli Lajos, aki reggel hat órakereséssel megmagyarázta nekem, hogy rendes embernek, ha előbb nem is, de ilyenkor már okvetetlen az ágyban a helye? És Miska, aki titáni küzdelemmel őrizte meg számomra az utolsó velőcsontot? Hol vannak a többiek, akik óva intettek a vadászszellemtől, rendelés nélkül félretették a kedves ételeimet, fülöncsüpték a pikolót, aki állott sört akart az asztalomra tenni, az újságtengerből isteni türelemmel keresték ki számomra az Illustration-t és a Leipziger Illustrierte-t s a barát, sőt az örangyal meleg pillantásával bucsuztak tőlem, amikor felöltömet rámszegtették.

Nekem a pincérek tizenhétéves korom óta a legjobb barátaim. Jók, figyelmesek és gyöngédek voltak hozzám, mindig — anélkül, hogy érdemük szerint hálás lehettem volna hozzájuk. Mit adtunk mi nekik, amiért anyánk után ők viselték leginkább gondunkat a földi életben? A két-három krajcárral, a nikkel-pénzzel, amit az alpaka-tálcán hagytál, megfizethetted-e, neuraszténiás olvasóm, a kedves tapintatosságot, mellyel mentorod, a szeszélyeidhez alkalmazkodó, jóindulatu pincér, az életedet megédesítette?

gyakran elnézem azt a munkát, amit a pesti kistérvárosi háziyomda 1915.

gyakran elnézem azt a munkát, amit a pesti kistérvárosi háziyomda 1915. pincér végez, — hiszen az én életem is, mint a tied, kedvesem, ugyancsak megrövidülne, ha a kávéházban töltött órákat leszámítanák belőle. Innenonnan négy évtizede nézem őket, amint türelmesen és derűs arccal zsonglörködnek a tálcáikkal, mártír-arccal sűrögnek a szivarozó vendégek körül, amíg maguk szinte elepednek egy slukk után s panasz-szó nélkül, a jó barát gyöngédségével, türik el felbugyborékoló kis idegességi rohamainkat.

Árvának és elhagyottként érzem magam, hogy most — ha ideiglenesen — eltűntek az életemből, hogy sárga felöltőikben és komoly téli kabátokban látom őket az utcán, idegen viseletükben, melyekben a többi, közömbös emberekhez hasonlítanak. És a vörös zászló, mely alatt a köruton felvonulnak, azt a vágyat kell hennem, hogy most mi, a vendégek, rendezzünk tüntető körmenetet, s így követeljük vissza a derék fiukat, akik pihenésünk és szórakozásunk óráit kedvesekké tették.

Fel kell huzni a redőnyöket a kávéházak ablakairól, — a négynapos gyász máris oly idegenné tette Budapest arcát, hogy nem is lehet ráismerni többé. A szemérség e korszakában még csak ez hiányzik, hogy a kávéházakat és a pincéreket is elvegyék tőlünk.

Szomaházy István.